

Infrastructuur

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
Infrastructuur (2021)

Cazimir Maximillian

Infrastructuur

BRAVE NEW BOOKS

Voor Hans en Gert

Eerste druk: januari 2021

Copyright © 2021 Cazimir Maximillian

Brave New Books.nl

Omslag © Cazimir Maximillian

Auteursfoto © Niels Thieleman

ISBN: 9789464186635

“Typisch Weesp, we staan weer eens bovenaan een lijstje en wij weten nergens van.”

Noord-Hollands Dagblad, dinsdag 22 september 2020
Artikel: “Het Mysterie van Weesp, de grootste coronabrandhaard van Nederland, maar niemand is ziek.”

Even een kleine mededeling...

Het boek dat u nu in handen heeft is eigenlijk een knooppunt van enkele eerdere werken van mij. Het is vooral verstandig om eerst met Sugar and Spice te beginnen, alvorens je deze gaat lezen. Het gedeelte van de jonge Cedric is een prequel van dat boek en legt tamelijk veel spoilers en belangrijke gebeurtenissen bloot.

Mocht u Sugar and Spice al gelezen hebben, dan is dit loos alarm en wens ik u veel leesplezier.

C.M.

Juni – augustus 1996

Pike

1.

Met zijn jagersakte kreeg Pike zonder problemen zijn jachtgeweer mee over het Kanaal. Hij had er een behoorlijke lange reis op zitten. Per Land Rover reed hij naar de Engelse kust, om daar vervolgens met zijn voertuig aan te sluiten in een van de wagons van de Eurotunneltrein en moest hij vanaf Frankrijk enorm wennen aan het feit dat de auto's op de andere weghelft reden.

De zon scheen, maar tegen de avond moest hij de ruitenwissers aanzetten voor een fikse regenval. Bij de Belgische grens kwam de nacht steeds dichterbij. Niks anders horend dan de snerpande motor van zijn Land Rover, het schurende gladde geluid van zijn ruitenwissers en het gezoem van de banden op het asfalt.

Hij was toch wel vroeg genoeg vertrokken, maar de rit duurde langer dan hij dacht. Hij nam slechts één keer pauze in een wegrestaurant over de Belgische grens, en besloot zijn nachtrust over te slaan. Hij keek geregeld naar de foto op zijn dashboard, waarop zijn vrouw en dochtertje hem leken toe te lachen. Het gaf hem enigszins hoop.

Hij negeerde zijn slaap, zijn volgende honger en zijn dorst. Rond drie uur reed hij de Nederlandse grens over en toen het ochtendgloren begon op te wellen bereikte hij eindelijk zijn bestemming.

Maar Pike moest hier nou zijn... en wachten... wachten op een telefoontje. Om de tijd te benutten kon hij mooi gaan jagen in de streek. Hij sloeg van de snelweg af en reed het stadje tegemoet. In nog geen paar minuten tijd dat hij op de stad afreed telde hij al een stuk of zes treinen die over de spoordijk

voorbij reden of vaart minderden. Achter de spoordijk doemden twee torens op en eenmaal in de stad drong het wel door dat het verstandiger was geweest om een pension te boeken. Nu moest hij, terwijl hij verrot was van de lange rit, er eentje zoeken en zou het nog een tijd duren voor hij zijn rust bij kon vullen.

Hij parkeerde zijn Land Rover bij het station en nam zijn rugzak met benodigdheden mee.

Hij controleerde of zijn jachtgeweer goed uit het zicht lag en sloot zijn Land Rover af. Al morrend en scheldend liep hij naar de stad; ervan uit gaand dat alles al dreigde te mislukken. Dat hij niet binnen nu en tien minuten een bed kon vinden en nog wel meer dingen. Het centrum lag er op dit uur stil bij. De oude gebouwen kleurden zwart door de overschaduwing en de lucht was oranje.

Onrustig liep Pike langs de gracht en zocht wild naar een slaapplek. Hij had niks van te voren gepland, hij was slechts op het verzoek af gegaan. En dat was belangrijker dan de rest.

En of het te vertrouwen was, het maakte hem geen sier uit.

Hij had een hotel op het oog, maar begon weer te fucken en te schelden toen bleek dat hij daar moest reserveren.

Hij vroeg niet eens naar een alternatief bij het personeel.

De lantaarns naast de gracht floepten uit en de brug ging open.

Een plezierjacht met een Chinese vlag voer eronderdoor en op de achterdek zaten er twee mannen, de ene met een Chinees gitaartje en de ander met een strijkinstrument.

Bij de slagboom stond een oude man op de fiets. Een peuk hing uit zijn mond.

'Excuse me...' zei Pike.

'Hello sir...'

'Is there an hotel or a camping over here...'

'Yes... There...'

De oude man wees naar het hotel waar Pike zojuist was geweest. Hij wou zuchten en schelden, maar besloot toch vriendelijk te blijven en te zeggen dat hij nergens gereserveerd had.

'There's also a trailerpark on the Holweg.' zei de oude man, terwijl zijn peuk bleef smeulen in zijn mond.

De oude man vertelde slechts met een paar onduidelijke gebaren waar de Holweg was; wetend dat Pike weinig chocola van deze informatie zou kunnen maken.

De brug ging dicht en de oude man was blij dat hij door kon fietsen.

Moest ie weer terug naar zijn Land Rover en de hele stad afzoeken.

In de verte zag hij een Koploper over de Vechtbrug voorbij scheren.

Bij een tankstation kocht hij een plattegrond en kon zo de Holweg al snel vinden. Het lag aan de rand van Weesp. De rijtjeshuizen waren op 500 meter afstand aan de horizon te zien; achter een stuk gras. In de verte zag hij iets wat op een trailerpark moest lijken. Bij de ingang stond een slagboom en lag er een boomtunnel voor zijn motorkap. Aan het einde zag hij al enkele trailers. Toen hij erachter kwam dat de slagboom geen intercom had, kreeg hij het donkerbruine vermoeden dat hij nog wel eens in de zeik genomen kon zijn. Hij drukte op het claxon.

'Come on! Fucking hell!!!'

In de verte kwam er iemand aangelopen, lees, aangestoven. Dit zag er niet bepaald uitnodigend uit. De man die op hem af kwam stoven had een knalrode kop en het schuim hing hem rond zijn smoel. Hij begon al te schelden, te vloeken en te tieren en het leek erop alsof hij Pike wel een lesje zou gaan

leren.

Pike stak zijn hoofd uit het raam en kon wat van het gescheld van die vent horen. Het had een scheef getrokken harses, lang vet haar, en slechts een hemd en onderbroek aan.

Hij krijste op hem alsof Pike toeterde in een gereformeerd dorp op de dag des heren.

Hij besloot toch maar om vriendelijk te blijven.

'Excuse me... is this a...'

'Aaaaarrrgh, vuile kankerlul! Kanker! Wat kom je hier zoeken?! Smerige gore vuile kippenneuker! Ik zaag je kop eraf! Een beetje de boel bij elkaar toeteren! Teringhond! Klotemongool!'

Hier had Pike geen zin in. Al zuchtend en fuckend gaf hij de pook een haal en reed snel achteruit.

Hoe meer de tijd verstreek, hoe meer Pike er doorheen zat.

Inmiddels waren het ochtendgluren verdwenen en waren de meeste bewoners wel zo'n beetje ontwaakt.

Maar dan, toch eindelijk, vond hij een bed en breakfast.

Met zijn Land Rover reed hij het terrein op. De eigenaars van middelbare leeftijd waren al naar buiten gelopen en Pike parkeerde zijn Land Rover en stapte uit.

Hij hing er maar een tragisch verhaal aan vast dat hij meer dan vijftien uur gereden heeft en echt een bed nodig had.

'How long sir?' vroeg de eigenaar.

'I don't know... But I'll pay.'

Hij gaf zichzelf geen tijd om zijn kamer te bewonderen. Het lag gelegen onder een schuine dak. Hij trok slechts zijn bergschoenen uit en liet zich met kleren aan in bed vallen, om vervolgens een paar tellen later in slaap te dommelen.

2.

Toen hij wakker werd, was het nog steeds klaarlicht. Echter had de avond al zijn intrede gedaan. Zuchtend stapte Pike uit zijn bed en bedacht een doel voor deze resterende uren van de dag. Allereerst keek hij naar de foto van zijn dochtertje, waarop ze wat jonger was dan die foto op het dashboard.

Zijn enige, zijn alles... De tijd leek voor hem op dit ogenblik even stil te staan, terwijl de rest om hem heen gewoon doorging.

Zijn dochter geloofde in sprookjes, maar zou het sprookje waar Pike in geloofde ook werkelijkheid worden?

Hij haalde zijn neus op en stopte de foto weer in zijn zak. Hij keek even uit het raam. Over de polder... een Koploper-trein en een Plan V die elkaar in de verte kruisten.

Hij pakte zijn mobilfoon, trok de zender eruit en belde zijn vrouw.

'Hallo met Margaret?'

'Hallo liefje, met Pike.'

'Pike, schat... Ben je veilig aangekomen?'

'Ja... Ik heb nu een kamer in een bed & breakfast... en nu is het een kwestie van wachten.'

'Oh my god! Wachten... En hoe lang?'

'Ik krijg een telefoontje.'

'For fuck sake, Pike... Ik begin het nu echt een beetje vreemd te vinden. Je gaat op de eerste de beste aanbod af die hoopvol klinkt... en nu moet je verdomme wachten. Ik zei het toch?'

'Het is de enige manier...'

'Ben je er niet gewoon ingetrapt?'

'I don't know, dear. Laten we eens een keer niet negatief denken.'

'Negatief denken? Hallo? Het gaat hier over ons kind! Ons

kind! Het wachten kan straks het leven van ons kind kosten...'

'Ik weet het ook niet Margaret...'

Pike begon te snikken.

'Ik heb duizenden kilometers afgelegd voor dat aanbod. Een aanbod dat ze in fucking England niet hebben!'

'En jij denkt dat alles wat op internet staat waar is?'

'Wat moet ik anders doen, Margaret? Moeten we dan maar zitten en wachten tot ze doodgaat? Ik ben degene die in een kist hoort te liggen en niet zij. Ik heb het ook niet verzonnen. Ik kan alleen maar bewijzen dat ik alles geef voor ons kind. Dat heb ik nu gedaan. Ik wou ook dat het anders kon... maar dit is de enige kans. En die laat ik niet liggen...'

Aan de andere kant van de lijn slaakte Margaret een diepe hopeloze zucht.

'Weet jij iets beters?'

'Nee Pike... Ik weet het gewoon niet meer. Laten we dan maar hopen dat het lukken gaat.'

Hij stopte twee hagelpatronen in de pijpjes van zijn jachtgeweer. De krekels sisten om hem heen en in de beginnende schemerende lucht zag hij de vele vliegtuigstreden die een vorm hadden van een staart van een angorakat. Hij liep over een veld, dat hoogstwaarschijnlijk geen eigenaar had. In de verte zag hij de Laurentiuskerk overal bovenuit steken. Het jagen hield hem rustig, deed hem slechts aan zijn potentiële doel denken en niet aan de ingrijpende thuissituatie in Portsfort. Een klein dorpje 30 kilometer ten zuiden van Londen.

Hij zag zijn doel. Het hupte als een speer voorbij. Hij mocht niet uit het zicht verdwijnen. Pike haalde de trekker over en een knal schalde door de omtrek. Hij had misgeschoten.

'Fuck!'

Hij had na die misschot meteen opgegeven. Het was immers al bijna donker en hij had er vele kilometers opzitten. Hij laadde zijn geweer in de laadruimte van zijn Land Rover, gooide de deur met reservewiel dicht en nam plaats achter het stuur. Net toen hij zijn sleutels tevoorschijn pakte en met een ritselend geluid daarvan zijn wagen wilde starten viel zijn oog op een klein knuffeltje in zijn dashboard. Het was een karikatuur van een muis. Pike haalde hem uit de dashboard en bekeek hem. Ze miste een knuffel.

Hij moest het rijden uitstellen want een flinke dosis verdriet borrelde in hem op.

Hij legde de muis naast hem op de middelste zitplaats neer en liet zijn voorhoofd op het stuur rusten.

Dit was een nachtmerrie. Nogmaals, hij moest eerder gaan.

Niet Ruth, zijn dochter. Dit was strikt tegen de natuurlijke wet. De herinneringen die Pike had toen hij zelf zes was, waren niets meer dan vage beelden. Het was haast ongeldig en stelde geen reet voor. Ruth moest nog een heel levensarchief meemaken. Maar de kans dat dat zou gebeuren zal nu heel klein zijn. Geen overgang naar de middelbare school, de volwassenheid, naar een goede baan... of een platform... Geen kleinkinderen...

Althans, als Pike niet zijn best zou doen.

Hij haalde zijn hand langs zijn snuivende neus, deed zijn sleutel in het contact en startte de Land Rover.

3.

De dagen duurden zo verdomde lang en dat kon Pike absoluut niet gebruiken in deze situatie. De schemering en de overgang naar het duister leek wel eeuwen te duren. Hij streefde naar het

donker. Het donker zou troost bieden.

Om de tijd te benutten had hij zijn Land Rover bij de bed & breakfast geparkeerd om zodoende op verkenning te gaan in het stadje.

Aan de gracht was het rustig, de ophaalbrug ging open voor een plezierjacht, op de terrasjes zaten mensen, de winkels waren allang dicht.

Van het winkelcentrum liep hij een beetje langs de Oude Gracht... met de meter leek de omgeving steeds stiller en rustiger te worden. In de woonwijk zaten de mensen merendeel voor de tv. Pike merkte op dat hij bijna door zijn sigaretten heen was. Dat terwijl hij tijdens de hele rit bij minstens bij drie tankstations een nieuw pakje had gekocht.

Eenmaal in een woonwijk, veelal met rijtjeshuizen, begonnen de vogels steeds luider te zingen en leken de takken met zijn bladeren zwart te kleuren door de zwaardere schaduwval. De straatlantaarns gingen aan, maar het gesuis van de vliegtuigen en de treinen op de nabij gelegen spoorweg leken een monotoon geluidsritueel te vormen in deze stad.

Het was wennen... een wijk in Engeland zag er toch wel heel anders uit. Geen bulten op de weg, de straten die zelden tot nooit met klinkers zijn aangelegd... en dan die rijtjeshuizen of twee onder een kap woningen. Hoe kon zoiets bestaan?

De bijna overgelopen schemering, gepaard met de sissende krekels en de zingende vogels deden Pike in een soort meditatie plaats. Maar in zijn lichaam was er een weerstand gaande die hem op een een of andere manier verbood om rust en vrede te voelen. Er was er geen reden tot toe. Nog lang niet. Bij een singel ging hij op een bankje zitten, keek over het licht rimpelende water en rookte zijn laatste sigaretten. Hij haalde nog een keertje naar de foto van Ruth. Een hele andere Ruth...

Nu kon hij slechts met een diepe voorbereiding naar een onherroepelijke rouw naar die onschuldige en naïeve lach kijken. Misschien kon zijn vrouw nog wel eens gelijk hebben. In de verte hoorde hij een eend schateren.

Diezelfde avond zocht hij zijn heil in een kroeg. Er zaten niet veel gasten en hij kon de taal niet verstaan. Er werd luidruchtig gelachen, de Hollandstalige muziek klonk voor Pike voor geen meter, maar het bier kwam goed binnen. Elke slok bier zou een hoop zorgen doen wegnemen... maar dat was maar in beperkte mate. Pike ging over op de glazen whiskey en dacht niet aan het verleden noch de toekomst, noch of hij wel zeker wist of hij nog wel de weg naar zijn bed & breakfast terug kon vinden. Ondertussen hield hij zijn mobiele telefoon in de gaten. Deze lag tegenover hem op tafel, naast enkele bierviltjes. Zijn vrouw had nog niet gebeld en ook zijn contact liet nog niks van zich horen.

Om vervolgens stomdronken in een wildvreemde stad te staan. De ophaalspoorbrug over de Vecht leek een schim. 'Fuck!' siste hij, toen hij benauwd alle kanten op keek. Van links, naar rechts... naar de ophaalbrug bij de Herengracht... Welke richting. Vermoedelijk moest hij de ophaalbrug over. Maar eenmaal hij over de Hoogstraat liep, besefte hij dat het een ver van zijn bed show zou gaan worden.

4.

Hij werd de volgende ochtend echter wel wakker in het bed van zijn bed & breakfast; met een zware kater. Alsof de

whiskey als een soort sterke olie zijn ingewanden iets te dik had ingesmeerd.

Hij had geluk dat hij iemand trof die hem de weg wees. Alleen wat was zijn naam ook alweer? Wat Pike zich nog wel herinnerde was dat deze zekere man acht jaar aan de Engelse kust had gewoond. In Plymouth herinnerde hij zich meteen. Engelse plaatsnamen zijn zo makkelijk te onthouden. Kreunend kwam hij overeind. De zon streek zijn lichtstralen door het raam en beneden hoorde hij een deur dichtslaan; en vervolgens gekuch.

Weet je waar Pike nu gigantisch aan toe was, in deze situatie. Aan een Engels ontbijt. Met eieren, spek, worstjes, bonen in tomatensaus, champignons, bloedworst, een lading zout eroverheen... Genoeg middelen om alle alcoholdeeltjes te vernietigen en naar de afvoerkanalen te verdrijven. Hij stond op en keek door het raam, naar het dynamische uitzicht, veelal bestaand uit elektriciteit.

Maar beneden was het ontbijt al opgeruimd... gezien het over tijd was.

'Ah sir.. U bent wakker, maar het ontbijt voor vandaag is op... U mag wel zelf iets bij de supermarkt halen om hier klaar te maken.' zei de bediende.

En dat deed Pike. Hij ging naar de eerste de beste supermarkt in de buurt en haalde daar de ingrediënten voor een Engels ontbijt. Echter moest hij het met barbecueworsten doen.

Voor de rest valt er niet gigantisch veel over de daginvullingen van Pike te vertellen. Om zijn tijd te benutten trok hij met zijn Land Rover de streek door om een ideaal jachtveld te gaan zoeken. Daar haalde hij zijn jachtgeweer uit de laadruimte, drukte hij twee hagelpatronen in de schietbuizen en trok hij het

riet in. Luisterend naar de sprinkhanen en de wind die de sprietten deed ritselen... en een zoveelste passerende trein in de verte. Het lukte hem om een vogel uit de lucht te schieten. Maar wat hij met het karkas zou doen? Hij zou het niet weten. In de laadruimte zou het rotten en stinken en ook de eigenaren van de bed & breakfast zouden het niet als een waardering of souvenir gaan zien.

In de late avonden zat hij meestal op het terras van zijn slaapplek een fles whiskey leeg te drinken en sigaretten weg te roken.

De zon liet zich als een okergele ronde dooier indompelen en Pike probeerde bij elke passerende trein de wagons te tellen.

Elke dag leek een kopie van een kopie te zijn. Maar nog steeds kreeg hij dat verdomde telefoontje maar niet. De hitte was ziedend en terwijl Pike zijn tijd doodde door te gaan jagen, hoorde hij de krekels in zijn omtrek sissen.

De ene dag had hij geluk om iets te raken, de andere keren verspilde hij slechts zijn kogels.

Hij had daarnaast steeds plannen om naar Amsterdam te gaan, maar de lethargie leek hem de grote dingen uit te stellen.

In de avonduren zwierf hij doelloos door de straten van deze vreemde stad. De vele spelende kinderen die hij op straat zag, jongens en meisjes... de housemuziek die hij hier en daar hoorde, de zomerse euforie. Het bevestigde bijna het einde van zijn leven. Hij was een vreemde voor de bewoners. Sommigen keken hem na. En ohja... hij moest ook nog eten.

Hij at bij een pizzeria op een terras aan de Herengracht terwijl de schemering de schaduwen uit deed rekken en de lantaarns aan de gracht begonnen te branden. Was het dan werkelijk al zo

laat?

Ja. Het was laat en wanneer de koelte van de avondlucht, die met zijn vocht de warmte probeerde te verdrijven hem in zijn gezicht waaide, voelde hij dat de nachtmerrie op het hoogtepunt was. Hij herinnerde zich deze geuren in tijden dat Ruth bijvoorbeeld eventjes mocht opblijven; omdat het te warm was om te gaan slapen. Vervolgens las hij of zijn vrouw Ruth dan voor en lag deze vervolgens veilig in bed terwijl Pike en zijn vrouw met een open raam naar de televisie keken. Hij wist het niet zeker. Als dat fuckin' telefoontje maar niet komt dan zouden deze sferen slechts levenslang geassocieerd kunnen worden met vernietigende rouw en een diepe wond.

Hij ging weer naar dezelfde kroeg, zonder over het feit na te denken dat hij weer de weg niet wist. Alles was een zorg voor later. Dat was een gevoel wat hij moest zien te koesteren om te overleven. In de toekomst kijken zou de hellepoort doen openen. Aan de bar, waar hij begon met de glazen Nederlands bier, die verrassend genoeg beter smaakte dan die Engelse lauwe pis, was hij een onzichtbare. De muziek klonk wederom voor geen meter. Voor de andere cafébezoekers was dit Marco Borsato, voor Pike was dit niks meer dan een machteloze, masochistische schreeuwlelijk.

Hij was verdomme al een maand verder... Een maand. Maar zijn vrouw belde tot nu toe niet.

Geen nieuws is goed nieuws.

'Hey, I know you...' hoorde hij ineens naast zich.

Hij keek op. Hij zag een tengere man van tegen de veertig, hij had een Hawaïhemd met de Britse vlag als gehele overtrek en een kaal voorhoofd. Hij lachte scheef naar hem en stak een sigaret op.

'Plymouth?' zei Pike.

'You're right. Plymouth.' zei hij. 'Dankzij mij ben je veilig thuisgekomen. Waiter... two beers please... maar waarom lul ik ook eigenlijk Engels...'

Hij blies zijn rook uit.

'Ik ben toch in Nederland geboren, maar die Engelse taal blijft in je smoel zitten eer je er nog geen half jaar bent.'

De bartender zette twee glazen bier neer.

'Wat was je naam ook alweer?' zei hij toen hij een slok nam.

'Pike.'

'Pike...' echode hij. 'Van de Pikeys, die zigeuners?'

'Nee... dat niet. Ik was jouw naam ook vergeten.'

'Gerard, maar je mag ook "Kerrart" zeggen. Die harde G is een doodoener voor de rest van de wereld.'

'Gerard...' sprak Pike uit in het Engels. 'Wat bracht je in Plymouth?'

'Oh zaken in de vishandel mate...' lachte hij. 'And you?'

'Ik.... jaag.'

'Jagen nog wel. Op dieren? Met zo'n geweer?'

'Ja...'

Gerard lachte schamper.

'Waarom ga je daar helemaal voor naar Nederland... laat staan in de omgeving van Weesp? Hier kan je toch niet fatsoenlijk jagen man?'

'Ik weet het niet... Ik ben hier uitgekomen...'

'Ja, valt er wat te zien ofzo?' blafte Gerard naar de cafébezoekers... 'Pricks?'

Maar de cafébezoekers bleven naar ze kijken.

De een met een glas bier vlak bij zijn besmukte grijns, de ander die hikkend rook uitblaast...

'Och, fuck them...' zei hij, en hij nam nog een slok bier. 'Ik krijg dat gezeik altijd. Ik weet niet wat dat is. Alsof ik een fucking clownsneus op heb ofzoiets. Oh kijk, daar zit zo'n wannabe

Engelsman.... Maar jagen zei je?'

'Ja...'

'Heb je nog een extra geweer bij je liggen?'

'Ik heb er twee...'

'Great! Wanneer ga je weer kadavers kweken dan?'

'Bijna elke dag...'

Pike nam nog een slok bier.

'Waar is je humor mate?'

'Hoe bedoel je?'

'We hebben iets gemeen. Ik vermoorde vissen en jij vogels en hazen en die shite.'

'Doe je dat nog steeds?'

'No man, fuck that... Ik werd er gestoord en psychisch van. Op een gegeven ogenblik als ik mijn fucking ogen dicht deed, zag ik al die dode vissen daar zo liggen... elke keer... alsof ik naar een homp ingewanden zat te staren. Nog steeds mate... Kijk, ik doe nu mijn ogen dicht...'

Gerard kneep ze dicht.

'...en nog steeds zie ik al die fucking vissen voor me. Alsof mijn netvlies een storing heeft ofzoiets. Elke nacht als ik probeer te slapen dan heb ik datzelfde gezeik. Het begint dan dat ik eerst in moet slapen met al die gore kronkelende glibberige vissenorgies, en in elke droom dan zie ik... vissen... regent het vissen... neuk ik vissen... vreet ik vissen... pis, schijt en kots ik vissen uit... word ik achtervolgd door fucking vissen met poten of vleugels. Zie ik godverdomme vissen in zakenpakken met hoeden, in hawaiïhemden, in minirokjes... for fuck sake!'

Hij gulpte de laatste slok bier in zijn keel en bestelde twee nieuwe glazen.

'Maar hoe ben je daar dan terecht gekomen?'

'Ik werd gewoon uitgezonden. Leek me wel tof om eens even

ergens anders te bivakkeren. Woonde daar goed, had genoeg Engelse neukertjes... en waarschijnlijk ook wel een paar kinderen... maar het bier daar is niet te zuipen mate... Wat was ik blij als er Heineken verkocht werd in een pub.' Het was eventjes stil. Gerard kuchte even en drukte de peuk uit in de asbak.

'Drinken we er nog een paar? Ik wijs je wel weer de weg als het moet.'

'Fine...'

Rond een uur of drie ging de kroeg dicht en gaf Gerard wegwijs naar de Bed & Breakfast waar Pike verbleef.

'De volgende keer geef ik je wel een plattegrond mee, mate.'

Pike was wederom en zoals inmiddels elke avond dat hij hier in Weesp was, flink in de olie. Het was een verzachtende middel. Ook al verbleef hij hier inmiddels al een maand. De omgeving en de straten was hij halsoverkop weer vergeten.

Terwijl Gerard de oren van zijn kop lulde, kon hij momenteel slechts denken aan een bed. Voor de rest deed het er niet meer zo toe.

'Dat was het ook zo mate... Die pubs gingen toen altijd om elf uur al dicht. Moest je thuis nog twee kratten koud zetten om het eens fatsoenlijk af te ronden.'

Ze arriveerden uiteindelijk de Bed & Breakfast. Pike wist de sleutel uit zijn zak te vissen.

'Wow... Is die Land Rover van jou?'

'J...ja...'

'Een echte jagersauto. Ik woon in dezelfde straat van een Land Rover-handelaar... Maar je hebt mijn visitekaartje... See ya...'

5.

Pike zocht de zekere Gerard op. Volgens het visitekaartje scheen hij op de Bloemendalerweg te wonen.

Nadat hij een paar keer de weg had moeten vragen had hij het adres gevonden. Het pand lag pal naast een spoorlijn waar geregeld een trein passeerde. Op de grote schuifdeur stond een "Te Huur" bord en Gerard kwam naar buiten gelopen.

'Ha mate! Daar ben je.'

Met een knetterend geluid reed de Land Rover het erf op.

Nadat Pike de motor had uitgezet stapte hij uit.

'Good to see you. Come in...'

Een goederentrein denderde voorbij op de spoorlijn.

De garagedeur van het pand stond al open, maar het gebouw was zo goed als leeg. Niks meer dan een glanzende betonnen vloer, kunststof muren en ramen, die het stof met een lichtbaan zichtbaar deden maken.

Nou, wie was deze Gerard?

Ze liepen via een stalen trap naar boven, waar Gerard een onderkomen had op een vliering.

Gerard had niet veel in zijn ruimte staan. Slechts een bank, twee lampen, stereo-installatie, een tv, een bed, een koelkast... en een elektrisch kookstel. Hij at en dronk blijkbaar slechts met kartonnen bekertjes en borden. Aan de muur hing een Britse vlag.

'Dus... hier woon je?'

'Ja... Je gaat toch niet denken dat ik al die moeite ga doen om een huis te krijgen? Waarom moeilijk doen als het ook makkelijk kan?..'

Hij stak een sigaret op en bood Pike er ook eentje aan.

'Hoe lang zit je hier al?'

'Sinds ik terug uit dat fucking vissengat ben, Plymouth... Dat is eeeehm sinds vier jaar ofzoiets...'

'En niet bang om opgemerkt te worden?'

'Wat? Hier? Hier komt nooit politie of controle man. En anders laad ik de shite weer in en verkas ik ergens anders heen.'

'Mmmh...'

Hij opende de koelkast.

'Bier?'

'Yeah...'

Hij gooide een halve liter blik naar Pike, deze ving hem op.

'... Die huizenmarkt man...' zei Gerard. 'Je komt hier tegenwoordig godverdomme nergens meer. Sta je een jaar of honderd op een wachtlijst en krijg je pas een huis als je ergens ligt te rotten onder een viaduct. Ik kon Plymouth echt niet meer aan man. Al die fucking vissen...'

Hij kokhalsde.

'Zie die gore beesten nog steeds kronkelen, for fuck sake.'

Hij knalde zijn bierblik plat op zijn voorhoofd. Het bier droop van zijn gezicht en over zijn kleren.

'Fucking zoi... Ik blijf die teringbeesten maar zien.'

Ondertussen stroomde er een straal bloed van zijn voorhoofd af. Hij liep naar een cassettedeck en zette een bandje op. Het was Keep On Keepin On van The Redskins. Gerard ging er wild op dansen deinde woest met zijn kop op en neer. Het bier in zijn haar spetterde in het rond.

'Come on mate... Effe dansen...'

Pike had daar helemaal geen zin in, maar hij stond op.

De puntige ritmes, de trompetten tijdens het refrein... en Pike danste gewoon mee.

'Yihaah!' riep Gerard. 'Fuckin' fishes!'

Een draaikolk voor Pikes ogen, terwijl hij in het gezicht van de wild bewegende Gerard keek. Het deed hem bijna kotsen. Door de muur heen hoorde hij weer een trein voorbij denderen.

Toen was het nummer over en plofte Gerard op de bank.

'En jij... kom je hier nou echt slechts om te jagen?'

'Ja...'

Nee, echt?'

'Ja...'

'Cut the crap! Je had toch nog een geweer zei je?'

'Je hebt echt een fucking beroerde jachtplaats uitgezocht mate...' zei Gerard. 'Ook al heb ik geen greintje verstand van jagen en die shit.'

'Mmmh...'

'Je hebt overal die fucking boswachters in die gebieden. Dat je nog niet opgepakt bent man.'

'Nee...'

'Zeg, ben jij nou echt wel een jager? Je praat er niet echt bepaald gemotiveerd over.'

'Nouja...'

'Heb je achteraf altijd medelijden met het wild dat je geschoten hebt ofzo?'

'Ik zit te denken wat de beste plek zou kunnen zijn.'

Gerard lachte.

'Bijna elke dag vind je die plek en nu ineens niet?'

'Daar dan maar...'

'Zo... hij heeft het gevonden.'

Pike parkeerde zijn Land Rover op een grindpad, met een graslijn tussen de twee wielwegen.

'Nou, laat eens zien wat voor leuk spul je hebt.'

Ze stapten uit en Pike opende de achterdeur van zijn Land Rover.

'Holy moly... Mag ik?' zei Gerard.

'Yes...'

Gerard pakte een Ruger .22 sniper met eikenhouten kolf.

'Zo, kleine kogeltjes komen hieruit zeker...'

Hij bekeek hem van top tot teen en hield hem op diverse manieren vast, richtte ermee in de lucht terwijl hij door het vizier keek... en haalde de trekker over.

Klak.

'Leeg... anders had ik nu al de eerste vogel geraakt.'

Ze dwaalden, geregeld bukkend over het rietveld. Pike met een dubbelloops geweer en Gerard met de .22.

Zo nu en dan lieten ze een schot in de omgeving echoën. Soms schoten ze mis... en wat ze raak schoten, resulteerde in twee hazen en een kievit.

Op datzelfde veld braadde ze even later het vlees op een gasbrander, terwijl de Land Rover de bewaking speelde. Gerard had met een mes die hazen gestroopt en in stukjes gesneden.

En nu lag de boel te braden in een koekenpan.

'Dat is nog een hele vleesvoorraad mate...' zei Gerard. Hij pakte een stalen flesje uit zijn zak, schroefde daar het dopje vanaf en nam een slok.

'Jij ook? Is whiskey...'

'Sure...'

Pike nam het flesje over en goot een teug in zijn keel.

'Gaan we vanavond nog wat doen?' vroeg Gerard.

'Ik weet het niet...'

'Come on... Wat is het probleem?'

'Wat zijn de plannen dan?'

'Amsterdam mate! Kom je slechts een beetje hier jagen... ga je niet eens naar Amsterdam.'

'Ja...'

'Ja... Coffeeshops... Laten we nu nog gaan man. Zoeken we ook het leukste hoertje uit.'

'Ik ben getrouwd...'

'Oooh... Huwelijk is heilig!'
'Ja...'
'Coffeeshops dan? En gewoon even flink naar de klote gaan?'
'Ik weet niet...'
'Wat is er toch met je man? Wat kijk je beschetten? Ben je hier voor een begrafenis ofzo?'
Lachend kauwde hij op een stuk hazenvlees.
'Ik heb hier een afspraak...' zei Pike.
'Afspraak...'
'Het gaat om mijn dochttertje...'
'Ja... en verder...'
'Mijn dochttertje heeft een zeldzame ziekte...'
'Waarom zit je dan een anderhalf fucking maand hier en niet daar?'
'Omdat deze reis haar leven kan redden.'
'In de zin van?'
'Een nieuw hart.'
Gerard verslikte zich bijna.
'Een wat?'
'Een nieuw hart.'
'For fuck sake man... Mijn leven is echt een bizarre film.'
Hij nam vluchtig een nieuw hapje vlees.
'Maar... wat scheelt er met je dochter dan?'
'Ze heeft een zeldzame ziekte.' zei Pike terwijl hij wat verslagen voor zich uit keek. 'Het is er eentje met zo'n moeilijke naam waar ik maar niet op kan komen.'
'Nou hè hè... Maar oké, ze heeft dus een ziekte aan haar hart?'
'Haar hart is een gifbron geworden. Als die niet snel vervangen wordt dan overheerst het gif haar en gaat ze dood.'
'Okay man... for christ sake... Wat voor ziekte is er nu op de wereld gekomen?'
Iets wat 0,1% van de mensheid heeft... waaronder uitgerekend

mijn dochter.'

'Shit man...'

Het is even stil. In de verte horen ze een galmende geluid van een trein en de koren van de nachtkrekels begonnen op te spelen.

'Hoe oud is je dochter?'

'Zes... en ze heet Ruth.'

'En... hoe lang heb je nog de tijd?'

'Op zijn minst een half jaar...' zei Pike zenuwachtig. Hij zocht naar zijn sigaretten.

'Here mate...'

Gerard trok er al eentje voor hem.

Ze hadden die avond weer een kroeg opgezocht. Het leek erop alsof sommige bezoekers hun oortjes gespitst hadden bij de gesprekken van Pike en Gerard. Ze fluisterden zelfs onderling, de barman schudde zijn hoofd en noemde Pike een mijneraar. Het was maar dat Pike het niet kon verstaan.

'Hey fuck you sukkel!' blafte Gerard. 'Zijn dochtertje ligt op sterven... Is dat een mooie theater voor jullie? Ja, kijk maar gauw voor jullie! Fuckers!'

Pike nam een slok bier.

'We gaan man...'

Geldbriefjes werden op de bar neergelegd. Bij het verlaten van het café werden ze achter hun rug om uitgelachen en nageroepen.

Ze liepen vervolgens door de nachtelijke, voor Pike, vreemde stad.

'Fucko's...' siste Gerard, en hij spuugde op de straatstenen. 'Ik zou gewoon die geweer van jou moeten lenen, om dat hele zootje daar af te knallen. Wat respectloos!'

'Ja...'

'Zit er niet over in man... Zullen we naar Amsterdam gaan, we zijn nu toch in de mood?'

'Prima...'

Er ging nog een trein naar Amsterdam... Pike zag er wel een beetje tegenop. Hij moest nu de hele nacht doorhalen. Uit het raam zag hij de laatste schemerkleuren boven een landschap van snelwegen en hoogspanningsmasten.

Even later veranderde het ietwat rustige leven in een bruisend en druk stadsleven. Samen met Gerard werkte hij zich door de hallen van het Centraal Station door. Er waren nog genoeg, zo dan niet luidruchtige passagiers op dit tijdstip; het tijdstip waarin het leven in Amsterdam echt zou moeten beginnen. Ze liepen naar buiten, er reden nog trams. Ze liepen de vele lichtjes van het Rokin tegemoet en Pike's hart begon te schreeuwen van de pijn.

'Come on mate! Party!' riep Gerard.

Nog voor Pike het kon beseffen bevonden ze zich op De Wallen en raakte hij gehypnotiseerd door de rode ramen, die weerspiegelden in het grachtwater... en zo belandden ze in een coffeeshop. Gerard rolde een spliff en stak hem aan.

'Here mate...'

Toen Pike enkele halen nam voelde hij zich toch wel stukken beter. Marihuana zou namelijk ook nog de pijn van kanker doen afnemen... een paardenmiddel in Pike's geval. Want het feit dat hij wist dat zijn dochtertje ziek was, was zijn kanker. Even later verplaatsten ze zich naar een café waar voetbal op een groot scherm te zien was.

Pike had het EK 1996 helemaal vergeten; hoe Engeland van Spanje had gewonnen. Hoe laat was het? Inmiddels 2 uur 's nachts. Hij moest nog even doorbijten.

Hij bleef de pullen bier achterover kieperen, klonk de glazen

met Gerard en was blij dat hij toch nog wat afleiding had gevonden. Er ging een luidruchtige joel door de toko heen. De bal schoot naast het doel.

En voor nu ging alles wel goed. Zijn mobilfoon lag in ieder geval nu veilig in zijn Land Rover.

'Fucking vissen...' was het eerste wat Pike hoorde toen hij wakker werd. Gras? Hij lag in het gras. En een paar centimeter verderop lag Gerard.

Hij hoorde verder gitaarmuziek van een straatartiest en kwam er al snel, terwijl hij enkele keren met zijn ogen knipperde, achter dat hij zich in het Vondelpark bevond.

Meteen moest hij kotsen en de kater zorgde er voor dat hij zich weer in de hel bevond.

Bibberend zat hij naast Gerard in de tram naar het Centraal Station. Hij kon het wel uitschreeuwen.

'Jezus, je ziet eruit als shite, man...'

Maar Pike's stembanden leken door de zenuwen dichtgeknoopt te zijn. Zijn rode vochtige gezicht getekend door angst, zenuwpijn en onzekerheid tot in het diepste. Hij had zijn Mobilfoon nu maar beter wel mee kunnen nemen.

Even later stapten ze bij het Centraal uit en werkten ze zich naar het perron waar de stoptrein naar Weesp en verder al klaar stond.

6.

Met Gerard maakte hij de drankzuchtige uren mee, in de kroeg, en ook in die loods, waar ze weer wild dansten op Keep on Keepin on van The Redskins. Dit laatste gebeurde vaak als Gerard weer last kreeg van waanbeelden, met vissen.

Overdag probeerde hij zich nog te concentreren op het jagen. Augustus 1996 was een slechte stimulatie voor Pike's situatie. Allereerst, hoe lang zou het toch “fuckin” duren voordat hij eens gebeld zou worden? Was hij niet al gebeld en is hij een deal misgelopen? Nee, dat kan niet. Er zou altijd een nummer achtergelaten worden.

Toen hij op zijn hotelkamer op televisie de archiefbeelden uit België zag, moest hij zich onder bedwang houden.

Euforie? Omtrent de archiefbeelden dat er een zeker pubermeisje uit de kelder van een seksueel monster was vrijgelaten? Of herkenning of associaties bij het nieuws over dat twee kinderen, die een jaar vermist waren, zijn opgegraven?

Hij kon de gordijnen wel van het venster trekken, maar in plaats daarvan dempte hij zijn gekerm door een kussen voor zijn mond te houden...

Niet veel later kotste hij zijn hele maaginhoud uit in het toilet. Vervolgens keek hij nog een keer goed de gemiste oproepen na op zijn telefoon. Zijn vrouw had hem al tientallen keren gebeld.

Ravi

1.

Zijn school bevond zich pal naast de A1 in de gemeente Muiden en in de zomer koos Ravi er voor om de fiets in plaats van de bus te pakken.

De aankomende zaterdag was hij uitgenodigd voor de zoveelste gabberfeest, dan nog een week school, en dan... zomervakantie. Zeven weken lang in zijn eigen bubbel zitten. En in die bubbel was er genoeg te beleven.

Hij fietste langs een bommenrij, langs de slootjes en zag in de verte de spoorbruggen, de kerktorens en diverse treinen al aan de horizon. Het was warm en de dagen zouden lang duren. Hij kneep in zijn remmen en zijn fiets stopte met piepende banden. Hij zette hem op standaard en keek om zich heen.

Niemand... om aan te hoeven verantwoorden.

Hij opende zijn rugzak en haalde daar een apparaat uit, met koptelefoon en een pluche microfoon. Een Field Recorder... Nee, nog steeds geen voorbijgangers. Dit is de ideale locatie. Niemand op zijn school, inclusief zijn vrienden, wisten van zijn hobby. Hij schaamde zich ervoor... Alleen zijn vader schijnt van zijn geheime hobby te weten.

Hij leunde tegen een weilandhek en zette het apparaat aan, om vervolgens de geluiden van de omgeving naar binnen te doen stromen en vast te leggen. Het gegalm van de plaatselijke A1 en de treinen over de spoordijk, enkele weivogels, zo nu en dan een vliegtuig dat Schiphol arriveert of verlaat... Hij draaide met zijn pluche microfoon... en als hij geconcentreerd luisterde leek hij geheel weggezogen te worden in een andere dimensie. Hij wist alleen maar dat hij deze geluiden alleen maar nog mooier zou kunnen maken. Maar het apparaat dat hij daarvoor nodig

had bevond zich op zijn zolderkamer.

Hij wist wat hij liever wou doen in zijn vrije weekend. Maar dan zouden zijn vrienden hem honen. Zij naar een gabberfeest, wat heel normaal is, en hij zat maar als een autist allemaal geluidjes op te nemen. Nou, dan heb je ook geen leven zeg? Gaat het dan allemaal wel goed met je?

Maar ondanks dat hoort hij in de grotere kring ook genoeg dingen die hem liggen. Misschien is zijn tijdsbestek gewoonweg getekend door de tig muziekstijlen en creaties. Als dat ene lieve deuntje uit zijn hoofd is, dan wordt er wel een soundtrack in zijn leven gegoten van dat andere betoverende geluidje. Op de radio, maar toch ook wel veelal van zijn cd-collectie.

Hij zag op zijn teller dat hij al een opname van anderhalf uur had gemaakt. Geen voorbijganger opgemerkt? Die zouden wel denken dat hij aan de drugs zit.

Toen hij Weesp enterde, leek de stad oranje te kleuren in naam van het EK van 1996. Ravi woonde bij zijn vader aan de Vecht. Zijn vader runde een renovatiebedrijf bij een jachthaventje en het huis stond pal naast het bedrijfspand.

Vrijwel vaak als hij thuiskomt stoeit hij met zijn vader. Een optimistische man, ondanks het feit dat zijn vrouw; Ravi's moeder al twee jaar is overleden.

'Jij hebt vast wel weer wat natuurgeluiden opgenomen.' zei zijn vader.

'Ja... Ik ga er weer iets moois van maken.'

'Wanneer maak je eens natuurfilms?' lachte zijn vader.

'Pap...!' lachte Ravi verlegen.

'Je moet het eten zelf maar opwarmen, knul... Ik kan mijn honger namelijk niet uitstellen'

Ravi keek naar de pannen die nog op de keukentafel stonden.

Het waren aardappelen en bietjes... In de braadpan lag er nog een gebruijnde slavink in de vloeibare lauwe jus.
Ravi deed de porties op een bord en zette die in de magnetron.
Zijn vader zat aan de keukentafel.
'Hoe was het op school?'
'Vet tof...'
'Is dat alles? Niks nieuws naast het reken-som-en-taal-les-lezen?'
'Ja... zaterdag weer een gabberfeest.'
'Nee dus...'

Op zijn zolderkamer zette hij de computer aan; de Windows 95 toon bleef als zoetwaren voor zijn oren. Inmiddels had hij die magische doch spannende toon al meermaals vervormd met zijn muziekprogramma's die hij via CD-roms had ingesteld. Met hetzelfde programma werkte hij meteen aan de natuuroptnames. Hij vulde ze bij met knisperende, dromerige en synthesize-achtige tonen. Zijn kamer was voor drie kwart een studio. Dit heeft hij bij elkaar kunnen kopen door zijn vader te helpen met jachten schoonmaken. Daarnaast had hij zijn kamer volhangen met film en muziekposters, een stereo, een cd-speler en drie kasten vol cd's. Veelal bestaand uit IDM, House, Dub of Techno.

Het begon allemaal bij het debuut van Aphex Twin die hij vier jaar geleden in de No Nuts in Weesp hoorde... en sindsdien wil Ravi niks anders. De opening werd wijder en inmiddels ontdekte hij al heel snel The Future Sound of London, The Orb, μ -Ziq (en de pseudoniemen Kid Spatula en Jake Slazenger), LFO... Artiesten van de labels Warp, Rephlex, Planet Mu, Apollo, R&S en nog veel meer soortgelijk werk. Veel en veel meer zelfs... Want het archief lijkt eindeloos te zijn. De muziek combineerde goed met de infrastructurele bloei in

de omgeving van Weesp. Zo associeerde Ravi dat. Daarnaast schuimde Ravi in zijn vrije tijd de betere platenzaken in Amsterdam af of bestelde hij ze via No Nuts of een postorderbedrijf. Bijna elke maand haalde hij wel een stuk of zes of zeven cd's in huis.

De zolderramen stonden open en het leek maar niet donker te worden. Ook al leek de geur van de natuur wel frisser te worden naarmate de uren verstreken. Hij moest enkele keren zijn draai vinden met zijn drumcomputer en zijn synthesizer, maar hij leek het zich wonder boven wonder allemaal uit zijn mouw te schudden. Hij liet de machine eventjes aan staan en wierp een blik naar buiten. Hij kon al meteen drie verschillende treinen spotten op de spoorweg; enkele kilometers verderop.

Rond een uur of half 11 keek hij alweer uit het raam... maar nu hing de schemerende lucht boven de zojuist omschreven horizon. Regelmatig zag hij de verlichte ramen van de treinen en de rode waarschuwinglampjes van de hoogspanningsmasten. Het was dat hij morgen zo vroeg uit de veren moest, anders was hij zeker nog even naar buiten gegaan met zijn field recorder. Hij keek over het rimpelende water van de rivier die zich naar die horizon toetrok. De bittere geur van het water drong zijn neusgaten binnen en op de achtergrond had hij de tweede cd van Subliminal Sandwich van Meat Beat Manifesto. Bij de Bed & Breakfast aan de overkant van de rivier zag hij nog steeds die Land Rover staan.

Hij kon niet stilstaan bij de dingen die tegen zouden zitten... Alhoewel, toch wel een beetje.

Zijn moeder bijvoorbeeld. Hoewel hij veel lol heeft met zijn vader, mist hij de zachtheid van zijn moeder. Hij herinnerde nog haar sympathieke stem en haar rustige uitstraling.

Als hij wel eens vele, zo dan niet burgerlijke, moeders ziet van

bekenden, dan zou hij blij moeten zijn met zijn moeder. Maar die moeder is er niet meer. Hij kan er niet op een trotse manier mee concurreren.

Hij zucht eventjes. Misschien van opluchting vanwege het feit dat hij door het onherroepelijke verdriet na twee jaar juist sterker is geworden, maar echt opgelucht zou hij in deze kwestie nooit zijn.

Het is een vrij vreemde omschrijving, alsof je kan zeggen dat die opluchting er juist voor heeft gezorgd dat het leven vaak als een geschenk aanvoelt en hij zich nog trotser lijkt te voelen bij het idee dat zijn moeder hem, symbolisch gezien, 24 uur per dag kan observeren van boven.

Hij koesterde het idee. Ook al wist hij dat het idee slechts ooit was geschreven.

En hij wilde zijn moeder toch wel eens graag wat meer laten zien. Altijd maar draven en een masker opzetten om zogenaamd ook een gabber te zijn. Zijn gedachtes uitzetten en zijn hele hebben en houden naast hem neer leggen, om met zijn vrienden mee te doen. Een totaal andere Ravi. Slechts bij deze momenten was hij onder zijn leeftijdsgenoten.

2.

Hij zat bij Tim achterop de scooter. Jules en Derk beschikten over hun eigen schetterende vervoersmiddelen. Ze reden op het fietspad naast de A1. De bunker zou ergens bij Diemen huisvesten. Boven de Amsterdamse skyline hing al een beginnende schemerende lucht; bedenkend dat het al tegen tien was.

Hij stond eventjes stil bij het feit dat hij de enige zonder scooter was, maar voelde zich wederom niet buitengesloten. Ze scheerden vervolgens via een afslag naar een weg naast het

Amsterdam Rijnkanaal. Een zandboot spottend, de bomen rijen die voorbij schoten en soms per stam het snerpende geluid van de scooters deed dempen. Terwijl Tim, Jules en Derk naar elkaar toeterden en op elkaar begonnen te roepen en joelen bedacht Ravi hoe dit alles had geklonken als hij nu zijn field recorder had meegenomen... om vervolgens op zijn kamer alles wat hij op dat ogenblik hoorde kon bijwerken met klanken en geluiden. Ze reden de Uyllanderbrug onderdoor en even later sloegen ze af naar een bosweg en minderden ze vaart. Daar bevond zich een bunker, omringt met lui; veelal in sportkleding en met kale koppen.

Op een luidruchtige manier begroette eenieder elkaar. De manier waarop vond Ravi meer dan irritant. Vervolgens liepen ze via de betonnen doorgang naar de kern van de bunker, waar de dreunende housemuziek de grondvesten deed schudden en jongelui in trainingspakken, kaal of niet kaal, hakten op hun zolen. Bij elke voetstap gaven de zolen van hun Nikes gekleurde lichtjes. Deze schoenen droeg Ravi ook slechts bij dit soort gelegenheden. Anders lagen ze wel in zijn kast te verstoffen. Oké, er was muziek, er was drank... er was iets te doen op de zaterdagavond met vrienden. In nog geen twintig minuten had hij al drie flesjes bier erop zitten en ging de eerste joint in de brand.

De verkleurde lichten, de geur van beton... In eerste instantie de oppervlakkige housebeats. Maar wanneer Your Smile van Charly Lownoise en Mental Theo voorbijkwam leek er een knop om te gaan bij Ravi. Happy Hardcore was toch zo slecht nog niet. Het zorgde er weer voor dat er emoties; bestaande uit de jeugdige euforie, melancholie en dromen boven kwamen dreven. Waarschijnlijk stond Ravi in deze kwestie nou dubbel zo te genieten dan zijn vrienden. Die zouden zich slechts focussen op de beukbeats waarop je met je zolen op gaat

hakken. Maar Ravi associeerde zich de pan uit bij de lieve optimistische vrouwenzang, de toetsklanken en de vrolijke puntige tonen. In 1996 bestond er nog geen Youtube en Ravi moest het doen met de momenten dat hij dit soort nummers te horen kreeg. Maar, terwijl er in zijn hoofd een groot associatief pretpark werd gecreëerd, hakte hij wel mee met zijn vrienden, terwijl ze de armen om eenieders nek hadden en het zweet van de blote bovenlichamen afdroop.

Het werd later en de Happy Hardcore leek juist meer dan gepast te zijn. Al dan niet dat Ravi het hakken en springen erop minder belangrijk vond. Bijna elke keer als hij op een bunkerfeest was hoorde hij ze weer en moest hij zelfs een brok emoties door zien te slikken en stiekem tranen wegvegen.

Het bier, verschillende mixdrankjes, joints... en waarschijnlijk toch ook een pilletje.

Hij moest verschijnende keren weggetrokken worden toen hij spontaan de meiden begon te knuffelen.

'Hey, het kan ook te gek hè, gap!'

En toch had hij een soort beheersing dat ervoor zorgde dat hij nooit een klap kreeg. Waarschijnlijk straalde hij dat ook uit.

En dat terwijl het niet eens meiden zijn die bij hem zouden passen. Maar hij zocht iets speciaals... ook al kon hij niet verklaren wat...

3.

Bij het ochtendgloren snelden ze weer terug naar Weesp. Ravi vroeg zich af, gezien zijn toestand, hoe het mogelijk was dat Tim, waar hij weer bij achterop de scooter zat, niet eens een keertje over de kop ging. De substanties zorgde ervoor dat Ravi half zat te kwijlen in de helm en bijna in slaap viel. Enkele glimpen van de A1, het ochtendrood in de lucht en een

hoogspanningsmast.

Hij hoorde de hele tijd die puntige vrolijke sopraanmelodie en de vrouwelijke zang van Your Smile na in zijn hoofd.

In my hands I hold your smile

And in my heart it runs so wild

You are the one, you are unique

I'm so in love you make me weak

Hij moest er wat mee gaan doen... In zijn leven dan. Hij moest iets volbrengen. Alsof er nu al duizenden tonen, geluiden, maar ook teksten zijn die hem dwongen om iets te volbrengen. Het zou een verrassing moeten worden die elk moment uit zou moeten komen.

En ja... nogmaals. Zijn moeder mocht hem zien.

Hij werd afgezet bij zijn huis. Zijn vader lag natuurlijk nog op bed. Hij hoorde hem snurken vanachter de half openstaande slaapkamerdeur. Ravi zette meteen zijn tocht voort naar zijn zolderkamer en viel met zijn bezwete T-shirt en trainingsbroek aan op zijn bed. Hij hoorde even het gegalm van een landende vliegtuig, en waarschijnlijk dat van een trein door zijn openstaande zolderraam... daarna viel hij in slaap.

Toen hij weer wakker werd was het elf uur 's ochtends. Nog steeds met dat deuntje en zang van Your Smile in zijn hoofd naspelend. Het maakte hem emotioneel. Moest hij ermee naar zijn vader of wou hij nu liever alleen zijn?

Toch maar alleen. Hij zag de lieve lachende blik van zijn moeder op een portret en hoopte haar een keertje te verrassen. Vannacht was dat aardig in de soep gelopen op een geforceerde manier. Maar hij heeft geen klappen ontvangen, geen blauwe plekken. Hij is slechts enkele keren weggetrokken en toegesproken. Hoe dan ook... Hij koesterde het leven om

eigenzinnig te zijn, maar wist dat vele gevoelens, gevormd door de magie van een rijpende vijftienjarige jongenshart, daardoor moeilijker beantwoord zouden worden. En als die wel beantwoord zouden worden, dan zou de uitkomst oppervlakkig en nietszeggend zijn... met andere woorden; te mooi om waar te zijn.

Maar dan toch.

You are the one, you are unique

Velen zullen de tekst niet verstaan hebben. Wat is dan in godsnaam de definitie van uniek in deze kwestie?

En toen kwam zijn vader binnen en was het al te laat om zijn emoties te verbergen. Zijn vader schrok zich.

'Jongen, wat is er met jou?'

'Er is niks gebeurd daar... echt niet... Alleen...'

'Wat dan?'

'Ik weet het gewoon niet...'

Zijn vader kwam op zijn bed zitten en sloeg zijn armen om Ravi heen.

'Wat is in godsnaam uniek, papa?'

Zijn vader lachte.

'Jij bent uniek, jongen.'

Nog geen half uur later schaamde hij zich voor zijn houding, maar het zorgde wel voor een prima gesprek aan de keukentafel, terwijl de schuifpui openstond. Ravi's vader legde de gebakken eieren op de borden en schonk zowel zijn als Ravi's beker vol met koffie.

'Het blijft een pijnpunt hè, je moeder...'

'Ja.' zei Ravi, nog steeds bijkomend van de schaamte.

'Maar wat bedoel je met uniek?'

'Ik weet het niet... Waarom ik alles solo doe... alsof ik de enige op de wereld ben met al die vage dingetjes.'

'Vaag...' lachte Ravi's vader. 'Ken je Andy Warhole? Die maakte een opname van de top van de Empire State Building van 's morgens vroeg tot 's avonds laat... Je zag 24 uur niks anders dan een archiefbeeld van dat gebouw van de ochtend tot de nacht... en toch trok het publiek... dus nee, honderden, zo niet duizenden artiesten waren jou voor.'

'Waarom zijn het alleen maar mannen?...' zei Ravi.

'Ahaaa, nou weet ik waar je heen wilt.'

Deze zondag zou niet kaal zijn. Ze stapten op een jacht bij de werf van Ravi's vader. Ravi had zijn Field Recorder in de rugzak meegenomen. De bittere geur van het grijsgroene water drong zijn neusgaten binnen. Hij zat bij het pension dat de Land Rover er niet meer stond. In de verte zag hij weer voor de zoveelste keer een trein voorbijrijden.

Even later voeren ze over de Vecht, langs het riet van de wal, de huizen, de kades van het centrum, onder de Vechtbrug door waar zojuist een goederentrein overheen denderde, langs de eindeloze rij woonboten; waarvan sommige bewoners begonnen te zwaaien, onder de elektriciteitsmasten door... de rivier die steeds breder werd, over de aquaduct boven de A1, om vervolgens door de gracht van Muiden te varen. Langs de drukke terrassen aan de kade, de kerktoren die twee slagen deed. Bij de sluis moesten ze wachten en even later voeren ze via de grote jachthaven van Muiden het IJmeer op. De donkerbruine halflange haren van Ravi begonnen te wapperen. Ze voeren voorbij Fort Pampus en niet veel later kon Ravi zowel Amsterdam zien, met de Rembrandttoren als piekpunt, als de windmolens van Flevoland, de dijken tussen de hoofdstad en de Beemster, de twee grote hoogspanningsmasten in het water, het vuurtoreneiland bij Durgerdam... en de eilandjes Pampus en Hooft.

Nog altijd het nummer Your Smile in zijn hoofd. Zijn Field Recorder had hij al die tijd al aan staan. Deze lag op een klapstoel die ze hadden meegenomen. Zijn vader de schipper, in Hawaiïhemd, zonnebril en een blond Rutger Hauer kapsel. De helderblauwe lucht boven dit hele schouwspel. Hier hadden ze het as van moeder uitgestrooid. De meeuwen snerpten hun wijsjes boven de jacht en dit hele aangezicht was opnieuw een ware verrassing.

Op den duur voeren ze voorbij Forteiland Nul. Omringt met stroomdraad en de borden “Verboden Toegang Art 461 van strafrecht” Achter de draad bevond zich een strand met gras, en was een grauwe oude fort uit de Tweede Wereldoorlog het middelpunt van dit schouwspel. Hier en daar waren de oude kanonnen nog niet opgeruimd.

'Oooooeh, spannend.' zei Ravi's vader.

Lag het aan Ravi of leek het erop alsof er zo'n zachte rommelende toon weerklonk toen ze in de buurt van het eiland kwamen? Er was geen mens te bekennen. Naar geruchten zou dit een geheime basis moeten zijn van de AIVD.

Het fort trok voorbij naarmate de jacht verder voer. Bij sommige hoeken dwarrelden er zwermen kraaien rond.

Ravi probeerde wat van die geluiden mee te pikken met zijn apparatuur. Aan de andere zijde bevond zich een vuurtoren op een verroeste en aangetaste rode vakwerkconstructie.

'Eng hier...' zei Ravi's vader. 'Brrrr...'

Even verderop, met Forteiland Nul nog in het zicht had Ravi's vader de boot stilgelegd en aten ze op het dek een boterham. Het geluid van het kabbelende water, in combinatie met die van de meeuwen zorgde voor een ambiance in Ravi's hoofd. Het was alleen erg verwarrend wanneer hij dat apparatuur nou wel of niet aan zou gaan zetten. Het vermalen van de stukken brood

in zijn mond zou nou niet echt een smakelijke bijdrage leveren.
'Vreemd is dat hè...!' zei Ravi's vader. 'Soms lijkt het vorige week gebeurd te zijn...!'

Hij keek naar de blauwe lucht, waar diverse witte vliegtuigstrepen door elkaar trokken.

'Ik denk precies hetzelfde.' zei Ravi.

Even stilte

'Luister Ravi... Het is nu jouw tijd. In mijn geval heb ik niemand meer nodig. Ik heb aan jou genoeg. Met jouw moeder heb ik de allerbeste tijd gehad en die herinnering wil ik blijven koesteren zonder dat er andere vrouwen tussenkomen.'

'Hoe was het vroeger om... Waren jullie uniek?'

Vader lachte.

'Jouw moeder was uniek, ik was een stuntelige dromer... Wij hebben wel wat van elkaar gemeen. Ik weet zeker dat jouw tijd ook komt... Misschien even later dan ik. Want alle Jezus... We hebben elkaar in bijna alle levensfasen meegemaakt. We kwamen maar niet van elkaar af.'

'Ik denk dat je ook net geluk moet hebben.'

'Ravi... De wereld heeft miljoenen meisjes. Denk je nou echt dat er van die miljoenen geen paar zijn die iets speciaals voor jou betekenen? Je moet ook niet zo streng zijn voor jezelf, en je moet je ook niet al te veel met mij en je moeder vergelijken...'

Liefde is geen concurrentie.'

'Maar dat wist ik... Maar de tijd gaat ook maar door...'

'Jongen, je bent nog 15 jaar. Het duurt nog lang genoeg.'

'Weet je wat ik totaal niet begrijp? Als ik mijn schoolgenoten zo zie. Die stelletjes. Ze zoenen elkaar, of weet ik veel wat ze verder doen... vormen een soort stelletje waarbij ik meteen al kan zien dat het slechts is om het voor de buitenwereld te doen... Dan dumpen ze elkaar alsof het kauwgom is waar de smaak vanaf is en je het uitspuugt. Ik kan het niet bevatten... Is